

23. KVĚTNA 2019

KONEČNĚ MŮŽEME SPAJKOVAT

Zrovna jsem přistál v Amsterdamu, zapnu mobil a mám tam video. Na něm je manželka s Matyášem a říkají:

Máťa: Musíme pozdravit, mami, vetaduo, jo? Pozdravíme vetaduo.

Manželka: Ahoj, letadlo.

Máťa: Ahoj, vetaduoووو. Pozdravujeme vetaduo a teď táta letí vetaduem. A teď pozdravujeme tátový vetaduo.

A pak pojedeme za tátou na vetišťě.

A pak pojedeme domů.

A pak vyzvedneme Euištu.

A pak půjdeme spajkovat.

A pak si budeme hrát.

A pak si budeme jíst.

Oba najednou: Tak ahoooj, ahoooj!

AHOÓJ
AHOÓÓJ!

Koukám na to už po osmnáctý a po osmnáctý mám zase vlhký oči. Já už se tak těším, až budeme doma spajkovat! (Co tím ale myslel, jsem z něj později nedokázal dostat.)

Neuběhly ani tři hodiny a dočkal jsem se. Tak už konečně domááá! S dárky je velká spokojenost. Máta je z vrtulníku nadšenější a Eliška je doslova v dárkové křeči. Nejvíc se jí líbila Violet z Úžasňákových a Barbie – učitelka chemie a zeměpisu. A maminka? Ta má největší radost z tatínka. Teda říká to. Ale i ty šaty a boty jí moc sluší. A teď už dost romantiky. Jde se fandit!!! Češi hrají čtvrtfinále MS s Německem. (Jetlag nejjetlag, vydržet se vyplatilo. Naši vyhráli 5:1.)

25. KVĚTNA 2019

JENOM SI TO PEDSTAV

Tak tohle je asi nejvíc. Náš Matyáš se naučil od Elišky vtíp. Stoupl si před jídelní stůl a s neuvěřitelným hereckým výrazem povídá:

Jeden Pepičet přišel ze školy a říká mamince: Pedstav si, že jsem dostal jedničku.

Vážně?

Néé, jenom si to pedstav.

A v tu chvíli se smíchy svalí pod stůl. On asi vážně bude trošku po tátovi. Když už jsme u synů a otců... Zrovna včera jsem si v hospůdce povídal s kamarádem o jeho synovi Matyášovi. Je v první třídě jako naše Eliška. Přišel takhle ze školy a povídá:

„Tati, mám holku.“
„Matýsku, ale uvědom si, že holky mají někdy víc kluků.“
„Ale to mě teda bude mrzet, protože holku hledám sedm let.“

Jeho spolužák mu prý ještě ten večer napsal SMS zprávu: *Nevemeš mi holku, idiote!* Docela drsný na první třídu, ne? Budu samozřejmě celou kauzu sledovat i nadále. Nedávno prý byli společně i s maminkou v parku a ta se na chvíli někam ztratila. A ten můj kamarád po pár minutách z legrace Matýskovi povídá: „No tak když máma zmizela, co třeba támhleta blondýnka?“ – „Tati, pěkná je, ale ještě chvílku počkej.“ (Informace pro zvědavé: Rodiče Matýska se nakonec bohužel přece jen rozešli. A pozor, mohla za to opravdu blondýnka.)

26. KVĚTNA – 2. ČERVNA 2019

TURECKO S KŘUPKOU

Život je moc krátkej. Tak už jsme zase na palubě. Letíme s kamarády do našeho oblíbeného resortu v tureckém Beleku. Jsem v tomhle konzerva. Když se mi někde líbí, věrně se tam vracím.

Moje žena je člověk, který si tyhle chvíle u moře zaslouží úplně nejvíc. Ještě že tě, Káto, mám. Teplota, tlak, rosný bod a hlavně pohoda a láska na ideálních hodnotách.

A taky je jasný, že minimálně na téhle dovolené máme nového člena rodiny. Je to černobílá fena a podle Máti a Elišky se jmenuje Křupka. Sežrala totiž z kočárku úplně všechny. A zrovna tyhle mám tak rád. Křupka má asi taky blechy. Sice jsem Elišce říkal, že jsou to blechy psí a ty na člověka nejdou... Ale celou noc mě něco kousalo. A manželka to bohužel nebyla. Padla za vlast a trošku i chrápala, chudinka. Takže máme Křupku i Chrupku.

À propos, pes pozná dobrého člověka. Proto si samozřejmě vždycky lehne pod mým lehátkem. Někde v těch místech taky Eliška ztratila prstýnek. A tatínek se rozhodl, že ho prostě najde. Nejdřív jsem zkontroloval, jestli ho nemá v tlamě Křupka, a pak jsem začal **kopat**. Hrabal jsem v písku dlouho a hodně. Po dvou hodinách intenzivní práce, kdy už jsem měl pocit, že se konečky prstů dotýkám Austrálie, Eliška zjistila, že si prstýnek sundala a schovala si ho do kočárku. Tomu se říká realita všedních dovolenkových dnů.

Dvě tváře, dvě povahy, dvě barvy, dva výrazy, dvě lásky, jedna rodina. Vše nej, pupičci naši! Slavíme Den dětí. Máťa měl v noze malou třísku a nebyla šance se na ni podívat, natož se ji pokusit odstranit. Eliška jen podotkla: „To jste prostě vy Panny. Vy si prostě nedáte říct a nedáte.“ (Určitě už od nás o Pannách něco zaslechla. Ve stejném znamení jsou totiž narození můj táta, tchán i přítel mojí maminky.) Na řadu tedy musel přijít výměnný obchod – něco za něco. **Zkusíme třísku vytáhnout jehlou, a když to Máťa vydrží, dostane tři bonbony.** Kupodivu souhlasil a tříska byla za minutu venku. Malý obchodník se jen otočil a povídá: „A teď ty čtyři bonbonky.“

Úsměv, pozitivní vlny, život. Můj dědeček Láďa byl chemik a já jsem miloval jeho kouzla s lakmusovým papírkem. Vždycky papírek ponořil do speciální tekutiny a ten změnil barvu. A malý Vovo byl u vytržení. Tenhle dědeček mi vždycky říkal, že je potřeba žít naplno. Žít tak, jako by to zítra mělo skončit. Já věřím, že to zítra neskončí, ale držím se toho. Žiju, směju se a užívám si. A vedu tak i svoje nejbližší. Dívám se na manželku s Matyášem, jak odpočívají na lehátku pár metrů od mořského příboje. Povídají si a smějí se. Tenhle jedinečný pohled mě utvrzuje v tom, že měl děda pravdu.

Nastává čas loučení. A tentokrát bude ještě o něco smutnější. Fenka Křupka si snad najde další rodinku, ale nám se teda bude fest stýskat. A nejvíc asi Matýskovi. Naše psí kamarádka dostala pytel dobrot a její majitelce, kterou jsme objevili kousek od našeho areálu (je to taková hezká babička), jsme slíbili, že za oběma zase přijedeme.